

Győri Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

Bhar.III.24/2022/15.

A Győri Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Győrött, 2022. szeptember 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2022. január 20. napján kihirdetett 2.Bf. 120/2021/10. szám alatti ítéletét **megváltoztatja**,

a vádlott terhére a Btk. 234. § (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés büntettéként és a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata és a Btk. 311. §-a szerinti közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettéként értékelt cselekményt egységesen a Btk. 234. § (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés büntettének minősíti.

Az eljárásban felmerült vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 67.498,- (hatvanhétezer-négyszázkilencvennyolc) forint.

Egyebekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Székesfehérvári Járásbíróság a 2020. május 21. napján kelt 2.Bpk.616/2020/2. szám alatti büntetővégzésével a Btk. 234. § (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés büntette és a Btk. 310. § (1) bekezdés c) pont és 311. §-a szerinti közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette miatt Terhelt1 vádlottal szemben 1 év börtön fokoizatú szabadságvesztést és 1 év közúti járművezetéstől eltíltást szabott ki.

[2] A büntetővégzéssel szemben bejelentett tárgyalás tartása íránti kérelmet tartalmazó jogorvoslat alapján tartott tárgyaláson a Székesfehérvári Járásbíróság a 2021. június 8. napján kelt 2.B.266/2020/32. szám alatti ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 234. § (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés büntettében. Ezért 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélté. A pénzbüntetés 1 napi tételének összegét 1.500,- Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott összesen 225.000,- Ft pénzbüntetését meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A vádlottat az ellene a Btk. 310. § (1) bekezdés c) pontja és 311. §-a szerinti közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének vádjá alól felmentette.

[3] Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a felmentő rendelkezéssel szemben és a kiszabott büntetés súlyosítására irányulóan. A fellebbezésben indítványozta, hogy a bíróság mondja ki a vádlottat bűnösnek a Btk. 310. § (1) bekezdés c) pont és 311. §-a szerinti közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettében is és vele

szemben halmazati büntetésül végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztést és közúti járművezetéstől eltiltást alkalmazzon.

[4] A másodfokú bíróság mellett működő Fejér Megyei Főügyészség indítványában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, átíratában azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott a büntető fekezéssel megvalósította a szándékos közlekedési bűncselekménnyel alaki halmazatban a közfeladatot ellátó személy elleni erőszakot is. A továbbiakban megvalósított részcselekmény, - ami a buszpályaudvaron történt,- külön anyagi jogi értékelést kíván és anyagi halmazatban áll a közlekedés körében megvalósított bűncselekménnyel, így indítványa arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a közúti veszélyeztetés büntette mellett Terhelt1 bűnösségét állapítsa meg további 2 rb. közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetében is, és mellőzve a felmentő rendelkezést, a vádlottat halmazati büntetésül felfüggesztett szabadságvesztésre és közúti járművezetéstől eltiltásra ítélje.

[5] A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2022. január 20. napján kihirdetett 2.Bf.120/2021/10. szám alatti ítéletével a Székesfehérvári Járásbíróság 2.B.266/2020/32. számú ítéletét megváltoztatta, Terhelt1 vádlott közlekedési bűncselekményként értékelt cselekményét 1 rb. közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetéként [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat és a Btk. 311. § is minősítette. A vádlottat bűnösnek mondta ki további 1 rb. a Btk. 339. § (1) bekezdése szerinti garázdaság vétségében. Büntetését halmazati büntetesként tekintette kiszabottnak és a szabadságvesztés tartamát 1 évre súlyosította, végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztésből -végrehajtása esetén - a vádlott legkorábban a kétharmadrész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben alkalmazott pénzbüntetés kiszabását mellőzte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[6] Az ítélet ellen a főügyészség a vádlott terhére jelentett be fellebbezést, az ellentétes döntés körében a jogi minősítésre vonatkozóan, továbbá az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálat eredményét sérelmezve a joghátrányt érintően, a kiszabott büntetés további súlyosítását célozva. Indítványa arra irányult, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a másodfokú bíróság által garázdaság vétségeként értékelt cselekményt közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetéként értékelje, a szabadságvesztés és próbaidő tartamát emelje fel, valamint tiltsa el a vádlottat a közúti járművezetéstől. Korrigálni látta szükségesnek a másodfokú ítéletet annyiban is, hogy az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezését, melynek mellőzéséről a másodfokú bíróság nem rendelkezett, a harmadfokú ítéletben kell pótolni.

[7] A másodfokú ítélet ellen a vádlott és védője is fellebbezést jelentett be a garázdaság vétsége miatti felmentés érdekében, azonban a vádlott a harmadfokú eljárás során a bejelentett fellebbezést visszavonta.

[8] A Győri Fellebbviteli Főügyészség átíratában hivatkozott arra, hogy az ügyész és a védő másodfellebbezése joghatályos. Utalt arra, hogy a felülbírálat a Be. 618. § (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján a tényállás 2. pontja tekintetében a fellebbezéssel támadott rendelkezésekre és a fellebbezéssel nem érintett rész hivatalból vizsgálendő kérdéseire terjed ki. Utalt arra,

hogy az első- és másodfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A cselekmények minősítésével kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy a Btk. 310. § (1) bekezdés I. fordulata szerinti elkövetői magatartás a jogszerű eljárásban erőszakkal akadályozás. Akadályozás minden olyan aktív cselekvés, amely a hivatalos eljárás rendes menetét megszakítja, gátolja, nehezíti, késlelteti vagy megghiúsítja az eljárási cselekmény foganatosítását. Személy elleni erőszak közvetlenül vagy dologról áttevődően a testre irányuló olyan fizikai erő kifejtés, amely a passzív alanyra kényszerként hat. Amennyiben az elkövető ezt a személy elleni erőbehatást jogszerűen eljáró hivatalos személlyel szemben fejti ki és ezzel, ha időlegesen is, de megszakítja a hivatalos eljárás keretébe tartozó eseménysor folyamatos végrehajtását, hivatalos eljárás akadályozásáról van szó. Az akadályozás elkövetési módja az erőszakkal, vagy fenyegetéssel történő elkövetés. Erőszakon olyan fizikai erő kifejtéssel történő, közvetlen vagy közvetett ráhatást kell érteni, amely a hivatalos személy eljárásával ellentétesen hat. A Btk. 234. § (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés bűncselekménye által védett jogtárgy egyrészt a közúti közlekedés biztonsága, másrészt a közúti közlekedésben részt vevő személyek, (járművezetők, gyalogosok és utasok) élete, testi épsége. Álláspontja szerint a vádlott az irányadó tényállás szerint egyetlen magatartással hozta létre az általa megvalósítani kívánt cselekményt, mely az autóbusz vészfékezésre, megállásra kényszerítése volt büntetőfékezéssel. A vádlott az autóbuszvezetőt nem jogszerű eljárásában akadályozta, ezért a másodfokú bíróság a közlekedéssel érintett elkövetői magatartást törvénysértően minősítette egyúttal közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének is. A másodfokú bíróság a harmadfokú eljárás lehetőségét megnyitotta. A garázdaság vétsége körében igen részletes indokolást adott, és az elsőfokú bírósággal szemben megalapozottan utalt arra, hogy a vádlott azért nem került jogos védelmi helyzetbe, mert nem érte jogtalan támadás, ezért a vádlott garázdaság vétsége miatti felmentése törvénysértő volt. A másodfokú bíróság által kiegészített bűnösségi körülmények körét annyiban indítványozta korrigálni, hogy a bűnösségi kör változására figyelemmel a többszörös halmazatra utalást mellőzni kell. A súlyosító körülmények nagyobb súllyal történő értékelésével a büntetés súlyosítását indítványozta. E körben hivatkozott arra, hogy a Be. 618. § (3) bekezdésében írt rendelkezések álláspontja szerint akként értelmezhetők, hogy a harmadfokú bíróság a büntetéseket és az intézkedéseket egységesen kiszabottként értékeli, ezért a járművezetéstől eltiltás (mellőzése is) az ellentétes döntéssel összefüggő rendelkezés. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott közlekedéssel összefüggő bűncselekményét egységesen a Btk. 234. § (1) bekezdése szerint minősítse, a szabadságvesztés és a felfüggesztés próbaidejének tartamát súlyosítsa, a vádlottal szemben járművezetéstől eltiltást szabjon ki akként, hogy öt határozott időre a közúti járművek vezetésétől eltiltja, a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 67.498,- Ft-ban állapítsa meg, a jogi indokolást egészítse ki, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[9] A harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően tartotta meg perbeszédét. A vádlott védője a másodfellebbezést fenntartotta.

[10] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy megítélése szerint semmilyen KRESZ szabályt nem sértett meg, lényegében vitatta a tényállás e körben tett megállapításait.

[11] Az ítéltábla a védő garázdaság vétsége miatt emelt vád alóli felmentést és az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezését nem találta alaposnak, osztotta ugyanakkor a fellebbviteli

főügyésznek a tényállás 1. pontjában írt cselekmény másodfokú bíróság általi minősítése kapcsán elfoglalt álláspontját.

[12] Az ügyész és a védő fellebbezésével a bűnösség körében felmerült ellentétes döntésekre figyelemmel megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége. A vádirati tényállással lényegében megegyező, a másodfokú bíróság által kiegészített, irányadó tényállás időben és térben is két eseményre osztható. A Székesfehérvári Törvényszék a Székesfehérvári Járásbírósághoz képest a második esemény, a vasútírályaudvaron történt cselekményt érintően ellentétes döntést hozott. A Be. 615. § /2/ bekezdés a/ pontja szerint ellentétes a döntés, ugyanis, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapítja meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. Ez történt jelen ügyben is, hiszen míg az elsőfokú bíróság a vádlottat a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette miatt emelt vád alól, - mely cselekmény indoklása szerint megvalósulása esetén is garázdaság vétségeként minősült volna, - jogos védelmi helyzetre hivatkozással felmentette. A másodfokú bíróság ezt a jogi álláspontot nem osztotta, nem látta megállapíthatónak a vádlott vonatkozásában a jogos védelmi helyzetet, ezért bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat garázdaság vétségében is. A tényállás első részében írt cselekmény kapcsán nem erről volt szó, az ott írt cselekményt teljes egészében elbírált és meg is állapította a vádlott büntetőjogi felelősségét abban úgy az első-, mint a másodfokú bíróság is. A döntéseik tehát e körben a Be. 615. § /2/ bekezdése értelmében nem ellentétesek, csupán eltérően minősítették az adott cselekményt. Az elsőfokú bíróság a vádlott azon magatartását, hogy a tényállásban írt módon vészfékezésre kényszerítette a sértettet, közúti veszélyeztetés büntetéként, míg a másodfokú bíróság ezzel alaki halmazatban közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetéként is minősítette. Ez esetben a Be. 615. § /2a/ bekezdése értelmében nem ellentétes a két bíróság döntése.

[13] A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek volt helye az ellentétes döntés, illetve kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § /3/ bekezdésében meghatározott rendelkezés (a büntetés vagy intézkedés neve, mértéke, tartama, illetve az ítéletnek az egyszerűsített felülbírálati eljárás tárgyát képező rendelkezés) ellen. A másodfokú ügyész fellebbezése részben a törvényszék által garázdaság vétségének értékelt cselekmény eltérő minősítését és súlyosabb büntetés kiszabását célozta, míg a vádlott és védője fellebbezése a garázdaság vétségében történt bűnösség megállapítása miatt, e bűncselekmény vádjára alóli felmentés érdekében került előterjesztésre. Az ügyész és a védő fellebbezése joghatályos.

[14] Ehhez képest kellett meghatároznia a harmadfokú bíróságnak a felülbírálat terjedelmét. A Be. 618. §-a értelmében a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett és az első és másodfokú eljárást bírálja felül tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Hivatalból dönt az egyszerűsített felülbírálat tárgyát képező kérdésekben és a fellebbezéssel nem érintett rész tekintetében is felülbírálja a Be. 591. § /5/ bekezdés a-c/ pontjában meghatározottakat, és az /5/ bekezdés d/ pontjában meghatározottakat is, ha a Be. 615. § /3/ bekezdés b/ pontja szerinti fellebbezés a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésen kívüli rendelkezést sérelmezett és a bűnösség megállapítására, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja, vagy a kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés törvénysértő. A fellebbezéssel nem érintett rész / jelen ügyben a közúton történt cselekmény/ tekintetében ebből következően a harmadfokú bíróság vizsgálta a bűnösség megállapítására

vonatkozó rendelkezést, amennyiben a terhelt felmentésének, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésének van helye, vizsgálta a cselekmény minősítését és a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést is.

[15] A Be. 619. § /4/ bekezdése értelmében a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát e részben a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja, mint ahogy megalapozottság esetén a /1/ bekezdés szerint az képezi a felülbírálat alapját a fellebbezéssel támadott rész tekintetében is. A Be. 619. § /2/ bekezdése értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak. A /3/ bekezdés szerint, amennyiben a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az első- illetve másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyíts érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti. A harmadfokú eljárásban tehát ennyiben szűkebb a bíróság mozgástere.

[16] A felülbírálat eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem vétett olyan abszolút vagy relatív eljárási hibát, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. A másodfokú bíróság által kiegészített és a felülbírálat során irányadónak tekintett, fellebbezéssel érintett tényállás mentes a Be. 592. § /1/ bekezdésében írt hibáktól hiányosságoktól, nem tartalmaz iratellenes megállapításokat téves következtetéseket és megfelelően felderített, hiánytalan. A fentiekből következően az ítéltábla az elsőfokú ítélet [7]-[9] bekezdésében írt tényállási részének megalapozottságát nem vizsgálhatta.

[17] A törvényszék a tényállás alapján helyesen vont következtetést mindkét cselekmény kapcsán a vádlott bűnösségére. A másodfokú bíróság a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően értékelte a vasútállomáson történt eseménysort. Helytállóan állapította meg, hogy a korábban a közúton történtek miatt feszült, zaklatott állapotban lévő tanúl kezdeményezte a konfliktust azáltal, hogy a felelősségre vonás szándékával odament a gépkocsijában várakozó vádlotthoz. Ezt követően azonban a kölcsönösség talaján köztük hangos vitatkozás, szóváltás alakult ki. Olyan magatartást a sértett mindeközben nem tanúsított, amelyet a vádlott a személyét, testi épségét fenyegető jogtalan támadásaként foghatott volna fel, vagy amelyből ennek veszélyére alappal következtethetett. Önmagában pedig, ahogy arra a Kúria a másodfokú bíróság által is hivatkozott 4/2013. Büntetőjogegységi határozatában is rámutatott, s az ennek megfelelően alakított egységes bírói gyakorlat is követ, verbális támadásra jogos védelmi helyzetre hivatkozással tettleg reagálni nem lehet, az a jogintézmény céljával, rendeltetésével összeegyeztethetetlen. Tekintve, hogy más büntethetőséget kizáró ok sem állapítható meg e körben, a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést e második cselekmény kapcsán is a törvényszék, melynek minősítése és az ahhoz fűzött jogi indokolás is megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak. Ezen tényállási rész adott megállapításai mindenben kimerítik a garázdaság vétségének valamennyi törvényi tényállási elemét. A vádlott kihívó, közösség ellenes erőszakos magatartása alkalmas volt arra, hogy az eseményeket észlelő vasútállomásnál tartózkodókban megbotránkozást, riadalmat keltsen.

[18] Nem kétséges, hogy tanúl indulatos fellépésének, a közte és a vádlott közt kialakult hangos szóváltásnak a vádlott korábbi, a buszsofőrt vészfékezésre kényszerítő magatartása

volt a kiváltó oka. A fokozottabb jogi védelmet igénylő helyzetéből- közfeladatot ellátó személyi státuszából- azonban a buszsofőri tevékenységét befejezve tanúl kilépett, így a vádlott részéről a vita hevében vele szemben alkalmazott testi erőszak nem mint közfeladatot ellátó személyt érintette eljárása alatt, de nem is az eljárásával volt összefüggésben. A Btk. 310. § /1/ bekezdés c/ pontjában írt ez utóbbi fordulata a hivatalos, vagy a közfeladatot ellátó személy e minőségében kifejtett korábbi eljárásához köti a büntetni rendelt elkövetői magatartást, a bántalmazást. Jelen ügyben ilyen korábbi eljárás, amelyet a vádlott sérelmezhetett, vagy számonkérhetett volna a buszsofőrön az irányadó tényállás szerint nem történt, ilyen értelemben a korábban a közúton kialakult helyzet és a pályaudvaron történtek nem feleltethetők meg a Btk. 310. § /1/ bekezdésében írt törvényi tényállással. A főügyészség álláspontjával szemben közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettként az adott cselekmény nem minősíthető.

[19] A közúton történt cselekmény minősítése kapcsán ugyanakkor az ítéltábla - a fellebbviteli főügyészséggel azonosan, - maga sem tudta osztani a törvényszék elfoglalt jogi álláspontját. A másodfokú bíróság a vádlottnak azt a magatartását, hogy a buszöbölből már kihajtott és a forgalmi sávjában közlekedő busz előtt egy alkalommal indokolatlanul vészfékezett, hirtelen megállásra kényszerítve ezzel az autóbust, heterogén alaki halmazatként értékelve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott egyetlen magatartásával megvalósította a közúti veszélyeztetés büntettét és a közfeladatot ellátó személy elleni erőszakot is. A közúti veszélyeztetés büntettének védett jogi tárgya a közúti közlekedés biztonsága, másodsorban a közúti közlekedésben részt vevő személyek életének, testi épségének védelme, míg a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének pönalizálásával a törvényhozó a közfeladatot ellátó személy védelmét, ezen keresztül az államapparátus működésének zavartalanságát kívánja biztosítani. Közfeladatot ellátó személyek azok, akik a közösségi célok, társadalmi szabályok megvalósítása, végrehajtása érdekében jogszabály alapján erre feljogosított szervek képviseletében a társadalom egyes tagjaival szemben járnak el. Az ebbéli eljárásból adódó, ezzel összefüggő komolyabb, személyüket érintő veszélyeztetettség, kitettség miatt biztosít a törvény a közfeladatot ellátó személy számára fokozottabb védelmet. A két bűncselekménynek tehát más-más a védett jogi tárgya. Emellett a Btk. 310., illetve 311. §-ában írt közfeladatot ellátó személy elleni erőszak egyik tényállási eleme a jogszerű eljárásban erőszakkal akadályozás, vagy az eljárás alatti bántalmazás, amely ugyancsak erőszakban nyilvánul meg. A Btk. nem határozza meg az erőszak fogalmát, a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően erőszakon fizikai erő kifejtésével történő közvetlen vagy dolog által közvetített személy ellen irányuló tudatos, meghatározó jellegű ráhatást kell érteni. A jogszerű eljárás pedig a közfeladatot ellátó személynek az általa nyújtott szolgáltatás, tevékenység kapcsán vele kapcsolatba került személy, személyek vonatkozásában kifejtett, jogszabályon alapuló, az előírásoknak megfelelő, a társadalmi célok, normák végrehajtását elősegítő működése.

[20] Jelen ügyben -ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt - egyik tényállási elem sem valósult meg. Kétségtelen, hogy a vádlott a büntetőfékezéssel olyan helyzetet teremtett, amellyel a buszban tartózkodók, köztük a busz sofőrjének életét, testi épségét közvetlen veszélynek tette ki. Mindez azonban nem értékelhető egyben a buszsofőr személye ellen irányuló közvetlen vagy közvetett fizikai ráhatásnak, vagyis a buszsofőr ellen irányuló erőszaknak. Másrészt a buszsofőr legfőbb feladata az autóbusszal való közlekedés, ez azonban nem azonos a fentebb körülírt „jogszerű eljárás”-sal.

[21] Tévedett ezért a másodfokú bíróság, amikor Terheltl vádlott közúton megvalósított magatartását közúti veszélyeztetés büntettének és vele halmazatban közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének is minősítette.

[22] Ezért az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 624. § /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, a fenti két cselekményt egységesen a Btk. 234. § /1/ bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés büntettének értékelte.

[23] A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Azok köréből az általa tett többes halmazatra utalást kellett csak mellőznie a harmadfokú bíróságnak a fentiekből adódóan. A törvény a vádlott terhére rótt közlekedési bűncselekményt 3 évig, a köznyugalom elleni bűncselekményt 2 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A büntetés kiszabása során irányadó középérték ekként a halmazati szabályokra is figyelemmel 2 év 4 hónap 15 nap. Az ítéltábla osztotta a törvényszék azon álláspontját, hogy a cselekmények jellegére tekintettel csak az adott büntetési tételkeretek közt kiszabott büntetés felel meg a büntetési céloknak, vagyis a vádlott esetében az adott minősítésváltozás mellett sem látta alkalmazhatónak a Btk. 33. § /4/ bekezdésében írt rendelkezést, amely adott esetben lehetőséget biztosít / biztosított jelen ügyben az elsőfokú / bíróság számára arra, hogy az egy évet el nem érő alsó határu büntetési tételkeretű bűncselekmény esetén szabadságvesztés helyett enyhébb büntetést szabjon ki. Szintén egyetértve a másodfokú bírósággal ugyanakkor a cselekmények konkrét tárgyi súlyát, a vádlott személyét és az egyéb büntetékiszabási tényezőket tekintve maga sem látta indokoltnak az általa kiszabottnál hosszabb tartamú szabadságvesztés és hosszabb tartamú próbaidő alkalmazását. A cselekmény elkövetése óta közel 4 év telt el, a bíróság előtt nem ismert, hogy az akkor büntetlen előéletű vádlott azóta összeütközésbe került volna a törvénnyel. Az egyéb mellette szóló enyhítő körülményekre, a fokozatosság és tetterányosság követelményére is tekintettel úgy ítélte meg, hogy a másodfokú bíróság által meghatározott szabadságvesztés- felfüggesztetett formájában-megfelelően szolgálja a büntetési célokat, ezért az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezésnek e részében ezért nem adott helyt.

[24] A fellebbviteli főügyészség a súlyosítást célzó fellebbezés indoklásában hivatkozott a Be. 618. § /3/ bekezdésében foglaltakra, melyek értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy a harmadfokú bíróság a büntetéseket és intézkedéseket egységesen kiszabottként értékeli, ezért a járművezetéstől eltiltás (mellőzése) is az ellentétes döntéssel összefüggő rendelkezés.

[25] Az ítéltábla fentebb a felülbírálat terjedelmének vizsgálatát taglaló részében a harmadfokú ítéletnek ugyancsak hivatkozott a Be. 618. § /3/ bekezdésében foglaltakra. E rendelkezés kapcsán azonban részben eltérő jogi álláspontra helyezkedett. A Btk. 55. §-a szerint járművezetéstől azt lehet eltiltani, aki a/, az engedélyhez között járművezetés szabályainak megszegésével követi el a bűncselekményt, vagy b/, a bűncselekmények elkövetéséhez járművet használ. Ennyiben tehát speciális büntetési nemről van szó. Mindennek a Be. 618. § /3/ bekezdés b/ pontjának értelmezésénél van jelentősége. Az ugyanis akként rendelkezik, hogy a harmadfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében a Be. 590. § /5/ bekezdés d/pontja alapján is felülbírálja a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést, ha a fellebbezésben az ellentétes döntéssel összefüggő felülbíráltból eredő büntetést vagy intézkedést támadták. Jelen ügyben az ügyészség másodfellebbezése

azon kívül, hogy támadta az ellentétes döntéssel érintett cselekmény minősítését, az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő büntetést támadta.

[26] Ez esetben azonban a Be. 618. § /3/ bekezdés b/ pont ba/ pontja szerint a harmadfokú bíróság akkor vizsgálja a fellebbezéssel nem érintett rész vonatkozásában a büntetést, amennyiben a bűnösség megállapítására, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja, vagy a bb/ pontja alapján, ha a kiszabott büntetés vagy intézkedés törvénysértő. Kétségtelen, hogy az ítéltábla változtatott a közúton történt cselekmény kapcsán annak minősítésén, a járművezetéstől eltiltás alkalmazását lehetővé tevő bűncselekmény minősítése azonban ezzel nem változott, az adott cselekményt a bíróságok mindvégig közúti veszélyeztetés büntettként értékelték azzal, hogy a másodfokú bíróság vele halmazatban megállapíthatónak látta az egyébként járművezetéstől eltiltás büntetés kiszabását lehetővé nem tevő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettkét is. Ilyen értelemben tehát harmadfokon a minősítés megváltoztatásának szerepe nem volt. A törvény egy esetben írja elő a járművezetéstől eltiltás kötelező alkalmazását, mégpedig a Btk. 55. § /2/ bekezdése értelmében a járművezetéstől el kell tiltani azt, aki járművezetés ittas vagy járművezetés bódult állapotban bűncselekményt követett el. Azonban ez esetben is mellőzhető az eltiltás különös méltánylást érdemlő esetben. Ebből következően a vádlott által megvalósított közlekedési bűncselekményre a törvény nem írja elő kötelezően a járművezetéstől eltiltás alkalmazását, vagyis törvénysértőnek sem tekinthető a másodfokú bíróság azon eljárása, hogy az adott körülmények közt nem alkalmazta a vádlottal szemben ezt a büntetést. Alapjaiban nem vitatva a fellebbviteli főügyészség e kérdésben elfoglalt jogi álláspontját, az ítéltábla jelen ügyben a fenti érvek mentén úgy ítélte meg, hogy a harmadfokú felülbírálat nem terjedhetett ki a fellebbezéssel nem érintett bűncselekményhez fűződő, ilyen értelemben az alkalmazhatóságának körét tekintve sajátos büntetésre vagy, mint jelen esetben annak hiányára.

[27] Nyilvánvaló, hogy amennyiben a köznyugalom elleni bűncselekményt - tehát a garázdaság vétségét – nem gépjármű használatával követik el, így az ügyész által indítványozott büntetés kiszabásának sincs helye a Btk, 58. § (2) bekezdésének helyes értelmezésével.

[28] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegének számításakor számítási hiba történt, ezért azt a pontosította, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Győr, 2022. szeptember 27.

Dr. Péntek László sk.	dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.	Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Ez az ítélet, és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2.Bf.120/2021/10. számú ítéletének meg nem változtatott része 2022. szeptember 27. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke

